

Arrest

nr. 222 261 van 4 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 22 mei 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van haar zus van Nederlandse nationaliteit. Op 19 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve

Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.05.2018 werd ingediend door:

Naam: E. (...)

Voornamen: M. J. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: 14.09.1971

Geboorteplaats: Brokopondo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.05.2018 gezinshereniging aan met haar zus, zijnde E. V. A. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- familieboekje op naam van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van beiden

- 'verklaring omtrent inschrijving' n°705845 dd. 02.10.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze sedert 23.11.2006 tot haar ambtshalve afvoering op 10.11.2016 ingeschreven stond op het adres (...)straat 4; 'verklaring omtrent inschrijving' n°705844 dd. 02.10.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze sedert 17.02.2005 tot haar ambtshalve afvoering op 19.01.2015 ingeschreven stond op het adres (...)straat 4: echter, de informatie uit deze beide attesten wordt niet afdoende ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens sedert begin 2014 niet langer in Suriname woonachtig was. Ook de referentiepersoon verblijft reeds meerdere jaren in Nederland / Schengen. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde attesten niet afdoende blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel dat ze als zussen samen op het adres van hun ouder(s) woonachtig waren, én dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- huwelijksakte van de referentiepersoon

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.01.2015, 13.07.2015, 17.07.2015, 03.09.2015, 06.05.2016, 12.05.2016, 27.06.2016, 08.08.2016, 14.11.2016, 15.02.2017,

16.02.2017, 03.03.2017, 13.03.2017, 15.03.2017, 24.03.2017, 09.06.2017, 15.06.2017, 21.06.2017, 03.07.2017, 12.09.2017, 15.09.2017, 25.10.2017, 27.11.2017 en 28.03.2018: echter, deze geldstorting dateren van het vertrek van betrokkene uit Suriname, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- handmatig gedateerde foto's

- handgeschreven verklaring Christelijke Mutualiteit

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 22.05.2018 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de zus van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn, en van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien

door artikel 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster met de voorgelegde documenten onvoldoende heeft bewezen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht.

1. De informatie uit de voorgelegde attesten zou niet afdoende ondersteund worden door gegevens uit het administratieve dossier van verzoekster en het rijksregister van de referentiepersoon.

Verwerende partij stelt dat de informatie opgenomen in de voorgelegde verklaringen van inschrijving van verzoekster en de referentiepersoon niet zouden overeenstemmen met "gegevens van het administratieve dossier" van verzoekster en "gegevens van het Rijksregister" van de referentiepersoon, zonder verder de specificeren naar welke gegevens exact wordt verwezen.

Nochtans is verwerende partij conform artikel 27 en 28 van het wetboek internationaal privaatrecht verplicht deze Surinaamse aktes te erkennen en er bewijskracht aan te verlenen.

Artikel 27 §1 WIPR voorziet: "Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. "

Artikel 28 WIPR voorziet:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte strekt in België tot bewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid die de akte heeft opgesteld, indien zij tegelijk voldoet :

1 ° aan de voorwaarden die deze wet stelt aan de vorm van de akten; en

2° aan de voorwaarden voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse overheid worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht. "

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Surinaamse overheid in de betrokken attesten werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

2. Uit de voorgelegde attesten zou niet afdoende blijken dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon

Verwerende partij stelt dat dat uit de voorgelegde attesten niet afdoende blijkt dat verzoekster deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel dat ze als zussen samen op het adres van hun ouder(s) woonachtig waren.

2.1. De bestreden beslissing motiveert echter niet waarom het essentieel is te weten of verzoekster en de referentiepersoon "als zussen samen op het adres van hun ouder(s) woonachtig waren", en waarom een eventuele vaststelling dat dit het geval was ertoe zou leiden dat verzoekster geen deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht

(juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Dat verzoekster en de referentiepersoon niet "als zussen samen op het adres van hun ouder(s) woonachtig" mochten zijn om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt evenmin uit een lezing van de relevante artikelen van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze bepalingen stellen op geen enkele manier in welke "hoedanigheid" het deel uitmaken van het gezin moet zijn geweest.

Verzoekster heeft duidelijk aangetoond dat zij in haar land van herkomst samenwoonde met en dus deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

2.2. Aangezien de hierboven aangehaalde bepalingen een omzetting vormen van de Burgerschapsrichtlijn, kan voor hun correcte interpretatie verdere inspiratie worden gevonden bij de tekst van deze Burgerschapslijn, en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Zo is artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, tweede lid, sub a) van de Burgerschapsrichtlijn, dat lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven; "

Verder stelt artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn dat het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig moet onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf moet motiveren.

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet is dan weer een omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, met als opschrift „Afgifte van de verblijfskaart", dat luidt:

„2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

[...]

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, sub a, een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de

*Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven
[...]"*

In het arrest Rahman van 5 september 2015, C83/11 heeft het Hof van Justitie (Grote kamer) de inhoud van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt, en verklaard voor recht als volgt:

"1) Artikel 3, lid 2r van [de burgerschapsrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zijn ten laste van deze burger zijn;

- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing . aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte bewoordingen met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

2) Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

4) De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.

Het Hof van Justitie verduidelijkt in punt 1 aldus dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden. De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt het Hof dat lidstaten voorwaarden in hun wetgeving moeten invoeren aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen. Deze voorwaarden werden in België ingeschreven in artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De lidstaten beschikken volgens het Hof over een ruime beoordelingsmarge om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect beroven.

Daarnaast stel het Hof dat een aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn

neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (Zie hierover ook §25 van het arrest, waar het hof per analogie verwijst naar arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. 1-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. 1-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. 14599, punten 100 tot en met 103).

Verder preciseert het Hof in punten 2 en 3 de inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen.

Over de precieze inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden die “inwonen bij” een burger van de Unie te vallen, geef het Hof in zijn rechtspraak geen verdere verduidelijking.

Toch kunnen in het arrest Rahman nuttige indicaties worden gevonden voor een correctie interpretatie van de categorie van familieleden die “inwonen bij” een burger van de Unie.

Zo moet er rekening gehouden worden met de algemene instructie die het Hof heeft gegeven dat de voorwaarden die worden gesteld verenigbaar moeten zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect mogen beroven.

Het is duidelijk dat de interpretatie die verwerende partij geeft aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet jo. artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn, deze bepalingen van hun nuttig effect beroven.

Zo deze bepalingen immers aldus worden geïnterpreteerd dat enkel familieleden die inwonen bij de referentiepersoon in een bepaalde “hoedanigheid” in aanmerking komen, wordt deze bepaling van haar nuttig effect ontnomen.

Zo uw Raad van oordeel zou zijn dat de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie onvoldoende duidelijkheid schept over de correcte interpretatie van categorie van familieleden die “inwonen bij” een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, komt het nuttig voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde te vernemen of, om als familielid dat “inwoont bij” een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, vereist is dat betrokkene bij de burger van de Unie inwoonde in een bepaalde hoedanigheid.

Verder moet er, analogie met hetgeen het Hof heeft gesteld in §32 van voornoemd arrest, op gewezen worden dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden. zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

In § 23 van voormeld arrest heeft het Hof eveneens gesteld dat “ In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.”

Ook in de conclusie van advocaat-generaal Bot, wordt gesteld dat bij het bepalen of een verblijfsrecht wordt toegekend op grond van artikel 3 lid 2, rekening moet worden gehouden met de rechten verbonden aan het Unieburgerschap en met de bescherming van het privé- en gezinsleven. Volgens de advocaat-generaal mogen lidstaten een dergelijk verblijfsrecht niet weigeren indien dit tot gevolg heeft dat de uitoefening van het recht van de betrokken burger van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven op ongerechtvaardigde wijze wordt belemmerd of indien dit een

onevenredige schending vormt van diens recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven (Zie conclusie van A-G Bot in zaak C-83/11(Rahman), punt 79).

Het is duidelijk dat verzoeksters situatie aanleiding moet geven tot een ruime interpretatie van eenheid van gezin. Zo moet er rekening worden gehouden met het feit dat de graad van verwantschap tussen verzoekster en de referentiepersoon zeer nauw is.

Door de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet zodanig eng te interpreteren overschrijdt verwerende partij de grenzen van de in de Burgerschapsrichtlijn neergelegde beoordelingsmarge.

3. Een eventuele samenwoning (die blijkt uit de voorgelegde attesten) zou onvoldoende recent zijn

Verwerende partij stelt dat een eventuele samenwoning (tussen verzoekster en de referentiepersoon) onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de door verzoekster ingediende aanvraag gezinshereniging.

3.1. De bestreden beslissing motiveert echter niet waarom de samenwoning te ver teruggaat in de tijd om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Dat de samenwoning niet te ver mag teruggaan in de tijd om toepassing te kunnen maken van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt evenmin uit een lezing van de relevante artikelen van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...];

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;"

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Deze bepalingen stellen op geen enkele manier op welk ogenblik het deel uitmaken van het gezin moet worden beoordeeld, maar enkel dat dit moet plaatshebben in het land van herkomst.

Verzoekster heeft duidelijk aangetoond dat zij in haar land van herkomst samenwoonde met en dus deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

3.2. Aangezien de hierboven aangehaalde bepalingen een omzetting vormen van de Burgerschapsrichtlijn, kan voor hun correcte interpretatie verdere inspiratie worden gevonden bij de tekst van deze Burgerschapslijn, en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Zo is artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, tweede lid, sub a) van de Burgerschapsrichtlijn, dat lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;"

Verder stelt artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn dat het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig moet onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf moet motiveren.

Artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet is dan weer een omzetting van artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn, met als opschrift „Afgifte van de verblijfskaart", dat luidt:

„2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten:

[...]

e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, sub a, een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

[...]"

In het arrest Rahman van 5 september 2015, C83/11 heeft het Hof van Justitie (Grote kamer) de inhoud van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt, en verklaard voor recht als volgt:

"1) Artikel 3, lid 2, van [de burgerschapsrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd:

- dat de lidstaten niet verplicht zijn om alle aanvragen tot binnenkomst of tot verblijf in te willigen die zijn ingediend door familieleden van een burger van de Unie die niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, van deze richtlijn vallen, zelfs indien zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van deze richtlijn aantonen dat zij ten laste van deze burger zijn;

- dat de lidstaten er evenwel over moeten waken dat hun wetgeving voorwaarden omvat aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd;

- dat de lidstaten over een ruime beoordelingsmarge beschikken om deze voorwaarden vast té stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt" en van de in artikel 3, lid 2, gebruikte bewoordingen met betrekking tot afhankelijkheid en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven;

- dat iedere aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten onderzoeken of de nationale wetgeving en de toepassing ervan aan deze voorwaarden voldoen.

2) Als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste" van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

3) Artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten in het kader van de uitoefening van hun beoordelingsmarge bijzondere voorwaarden mogen stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38 met betrekking tot afhankelijkheid, en zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

4) De vraag of de afgifte van de in artikel 10 van richtlijn 2004/38 bedoelde verblijfskaart afhankelijk mag worden gesteld van de voorwaarde dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn in het gastland is blijven voortbestaan, valt niet binnen de werkingssfeer van deze richtlijn.

Het Hof van Justitie verduidelijkt in punt 1 aldus dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden. De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt het Hof dat lidstaten voorwaarden in hun wetgeving moeten invoeren aan de hand waarvan deze personen een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf kunnen verkrijgen. Deze voorwaarden werden in België ingeschreven in artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De lidstaten beschikken volgens het Hof over een ruime beoordelingsmarge om deze voorwaarden vast te stellen, mits deze voorwaarden verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect beroven.

Daarnaast stel het Hof dat een aanvrager het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (Zie hierover ook §25 van het arrest, waar het hof per analogie verwijst naar arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. 1-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. 1-7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09-C-167/09, Jurispr. blz. 14599, punten 100 tot en met 103).

Verder preciseert het Hof in punten 2 en 3 de inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen.

Over de precieze inhoud van de voorwaarden om binnen de in artikel 3, lid 2, van de burgerschapsrichtlijn bedoelde categorie van familieleden die “inwoners bij” een burger van de Unie te vallen, geeft het Hof in zijn rechtspraak geen verdere verduidelijking.

Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager moet “inwoners bij” de referentiepersoon in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, om onder de categorie van familieleden die “inwoners bij” een burger van de Unie te vallen, geeft het Hof in de hierboven aangehaalde rechtspraak evenmin verdere precisering.

Toch kunnen in het arrest Rahman nuttige indicaties worden gevonden voor een correctie interpretatie van de categorie van familieleden die “inwoners bij” een burger van de Unie.

Zo moet er rekening gehouden worden met de algemene instructie die het Hof heeft gegeven dat de voorwaarden die worden gesteld verenigbaar moeten zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt”, en zij artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect mogen beroven.

Het is duidelijk dat de interpretatie die verwerende partij geeft aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet jo. artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van de Burgerschapsrichtlijn, deze bepalingen van hun nuttig effect beroven.

Zo deze bepalingen immers aldus worden geïnterpreteerd dat enkel familieleden die inwoners bij de referentiepersoon op het moment van de aanvraag (of vlak daarvoor) in aanmerking komen, wordt deze

bepaling van haar nuttig effect ontnomen, nu familieleden die om welke reden (buiten hun wil) dan ook niet hun aanvraag gelijktijdig met de referentiepersoon indienen, definitief de mogelijkheid wordt ontnomen zich achteraf nog bij hun familielid in het gastland te vestigen, niettegenstaande hun gezinsleven door de tijdelijke scheiding niet is onderbroken.

Zo uw Raad van oordeel zou zijn dat de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie onvoldoende duidelijkheid schept over de correcte interpretatie van categorie van familieleden die "inwonen bij" een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn, komt het nuttig voor een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde te vernemen of, om als familielid dat "inwoont bij" een burger van de Unie in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, vereist is dat betrokkene bij de burger van de Unie inwoonde kort voordat of op het ogenblik dat hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie in het gastland.

Verder moet er, analogie met hetgeen het Hof heeft gesteld in §32 van voornoemd arrest, op gewezen worden dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2 van de Burgerschapsrichtlijn gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden. zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

In § 23 van voormeld arrest heeft het Hof eveneens gesteld dat " In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen."

Ook in de conclusie van advocaat-generaal Bot, wordt gesteld dat bij het bepalen of een verblijfsrecht wordt toegekend op grond van artikel 3 lid 2, rekening moet worden gehouden met de rechten verbonden aan het Unieburgerschap en met de bescherming van het privé- en gezinsleven. Volgens de advocaat-generaal mogen lidstaten een dergelijk verblijfsrecht niet weigeren indien dit tot gevolg heeft dat de uitoefening van het recht van de betrokken burger van de Unie om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven op ongerechtvaardigde wijze wordt belemmerd of indien dit een onevenredige schending vormt van diens recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven (Zie conclusie van A-G Bot in zaak C-83/11(Rahman), punt 79).

Het is duidelijk dat verzoeksters situatie aanleiding moet geven tot een ruime interpretatie van eenheid van gezin. Zo moet er rekening worden gehouden met het feit dat de graad van verwantschap tussen verzoekster en de referentiepersoon zeer nauw is.

Door de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet zodanig eng te interpreteren overschrijdt verwerende partij de grenzen van de in de Burgerschapsrichtlijn neergelegde beoordelingsmarge.

4. Verzoekster zou niet hebben aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst

Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Zij heeft echter wel aangetoond dat de referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalde die voor haar noodzakelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien. Uw Raad oordeelde reeds over een gelijkaardige situatie: (...) (CCE 28 april 2008, nr. 10584.) In een meer recent arrest oordeelt Uw Raad dat in dergelijke situatie geen negatief bewijs kan worden verwacht en dat verwerende partij zich - gezien het feit dat de situatie van 'ten laste' zijn betrekking heeft op een feitelijke situatie en gezien het gebrek aan wettelijke bewijsregeling - niet kennelijk onredelijk mag opstellen: (...) (RvV 22 januari 2018, nr. 198 310.) De materiële motiveringsplicht schrijft voor: "dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf; hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn" (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk

burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)". Aangezien aan deze voorwaarden niet is voldaan, is de materiële motiveringsplicht geschonden. Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan. Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster heeft inhoudelijke kritiek op de gebruikte motieven. Zij maakt dus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel dient te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gegrond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Nederlandse zus, burger van de Unie. Hiervoor moet verzoekster voldoen aan de voorwaarden opgelegd in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
(...)*

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf."

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

"32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

De gemachtigde heeft alle bijgebrachte stavingstukken onderzocht, waarna wordt besloten dat uit het geheel van de gegevens niet afdoende blijkt dat verzoekster reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel ten laste was van laatstgenoemde.

Verzoeksters kritiek dat in de bestreden beslissing niet zou worden verwezen naar de specifieke gegevens uit het administratief dossier en/of het Rijksregister, kan niet kan worden aangenomen. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt dat uit de beschikbare gegevens blijkt dat zowel verzoekster, als de referentiepersoon, Suriname reeds geruime tijd eerder hebben verlaten dan het moment waarop zij daar van ambtshalve werden afgevoerd. Om voormelde reden heeft de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze overwogen dat uit de verklaringen over inschrijving niet dienstig kan worden besloten dat verzoekster en de referentiepersoon tot 19 januari 2015 gezamenlijk op hetzelfde adres zouden hebben verbleven. De kritiek van verzoekster mist grondslag. Het desbetreffend motief blijft dan ook intact: *"verklaring omtrent inschrijving" n°705845 dd. 02.10.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat ze sedert 23.11.2006 tot haar ambtshalve afvoering op 10.11.2016 ingeschreven stond op het adres (...)straat 4; 'verklaring omtrent inschrijving' n°705844 dd. 02.10.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat ze sedert 17.02.2005 tot haar ambtshalve afvoering op 19.01.2015 ingeschreven stond op het adres (...)straat 4: echter, de informatie uit deze beide attesten wordt niet afdoende ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens sedert begin 2014 niet langer in Suriname woonachtig was. Ook de referentiepersoon verblijft reeds meerdere jaren in Nederland / Schengen. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde attesten niet afdoende blijkt dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dan wel dat ze als zussen samen op het adres van hun ouder(s) woonachtig waren, én dat een eventuele samenwoning onvoldoende recent is om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging."*

Waar verzoekster nog kritiek levert op de ondergeschikte overweging dat uit de betreffende verklaringen omtrent inschrijving niet blijkt of verzoekster en de referentiepersoon op het opgegeven adres deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, dan wel een gezamenlijke huishouding hadden, benadrukt de Raad dat voormelde motivering wel voldoende duidelijk is. Door de gemachtigde wordt immers uitdrukkelijk gewezen op de voorwaarde van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat verzoekster in het land van herkomst ten laste moet zijn geweest van de referentiepersoon, dan wel deel moet hebben uitgemaakt van het gezin van laatstgenoemde. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat het in dit kader zou volstaan dat men beiden deel heeft uitgemaakt van hetzelfde gezin bij dezelfde ouders. Het loutere feit dat verzoekster en de referentiepersoon onder hetzelfde dak zijn opgegroeid, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon en als dusdanig daadwerkelijk van laatstgenoemde afhankelijk zou zijn. “Het gezin van de burger van de Unie”, zoals bedoeld in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet, wijst op een zelfstandige gezinsentiteit, waarvan de referentiepersoon het gezinshoofd is. Uit voormeld artikel 47/3 blijkt niet dat het niet zou volstaan dat men ooit deel uitmaakt van hetzelfde gezin, waarbij men beiden ten laste was van de ouders. Dergelijke interpretatie vindt geen steun in de wettelijke bepalingen, laat staan in de door de verzoekende partij zelf aangehaalde burgerschapsrichtlijn.

De verwijzing naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie kan evenmin overtuigen. Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat gezinshereniging met rechtstreekse bloedverwanten in beginsel pas kan worden aanvaard indien er sprake is van een reële afhankelijkheid in het land van herkomst of oorsprong. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat aan deze voorwaarde voldaan is, indien men louter aantoon dat men in het land van herkomst deel heeft uitgemaakt van hetzelfde gezin bij de ouders. Ook de verwijzing naar de conclusie van advocaat-generaal Bot is niet dienstig. Verzoekster toont niet aan op welke wijze de weigering van het verblijfsrecht aan verzoekster tot gevolg zou kunnen hebben dat de uitoefening van het recht van vrij verkeer van de referentiepersoon op ongerechtvaardigde wijze zou worden belemmerd. Integendeel blijkt uit voormelde conclusie van de advocaat-generaal a fortiori dat men een band van reële afhankelijkheid tussen de verzoekende vreemdeling en de Unieburger aannemelijk moet kunnen maken, opdat enig verblijfsrecht zou kunnen worden toegekend. Verzoekster kan niet worden gevolgd dat het in deze context volstaat dat men ooit onder hetzelfde dak bij gemeenschappelijke ouders heeft gewoond.

In een volgend onderdeel heeft verzoekster partij kritiek op het motief dat de bewijzen van eventuele samenwoning onvoldoende recent zouden zijn. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom de samenwoning te ver teruggaat in de tijd.

Bij de beoordeling van de reële afhankelijkheid tussen Unieburger en verzoekende vreemdeling is het relevant om na te gaan of de verzoekende vreemdeling in een bepaalde periode al dan niet in staat is geweest om in het eigen onderhoud te voorzien. Concreet impliceert zulks dat indien verzoekster gedurende een bepaalde periode in staat is gebleken om in het land van herkomst in haar eigen onderhoud te voorzien, dat er redelijkerwijs niet kan worden besloten tot een reële afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon. De gemachtigde beschikt bij het onderzoek naar het “ten laste zijn” over een ruime appreciatiebevoegdheid. Het loutere gegeven dat verzoekster het oneens is met de overwegingen van de gemachtigde volstaat niet om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de voorgelegde bewijzen van geldstortingen, wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster op dat ogenblik reeds in België aanwezig was. Bijgevolg wordt niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat de betreffende geldstortingen niet dienstig als bewijs kunnen worden aangehaald om aan te tonen dat verzoekster in het land van herkomst afhankelijk is geweest van de referentiepersoon. Het desbetreffende motief blijkt dus staan: *“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.01.2015, 13.07.2015, 17.07.2015, 03.09.2015, 06.05.2016, 12.05.2016, 27.06.2016, 08.08.2016, 14.11.2016, 15.02.2017, 16.02.2017, 03.03.2017, 13.03.2017, 15.03.2017, 24.03.2017, 09.06.2017, 15.06.2017, 21.06.2017, 03.07.2017, 12.09.2017, 15.09.2017, 25.10.2017, 27.11.2017 en 28.03.2018: echter, deze geldstortingen dateren van het vertrek van betrokkene uit Suriname, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”*

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC